

Tar Károly

Esti könyörgés

**Debrecen
2003**

Ahogy múlik az idő
és fáradnak a napok, úgy
az őszbe borult fákra egyre többet gondolok.
Ez a kis kötet azonban a sóvárgás,
a búcsúzkodás mellett egyfajta köszönet is,
köszönet azért a sokféle szépért és jóért,
amit szeretteimtől, barátaimtól, ettől
a szörnyűségekkel is csodálatos világtól,
Debrecentől, ettől a pusztaszéli táltostól kaptam.

Tar Károly

Esti könyörgés

Szerkesztette:
T. Szoboszlai Katalin

C Tar Károly

Készült:
a Nyomdaipari KKT. nyomdájában,
Debrecenben

Tar Károly

Esti könyörgés

versek

**Debrecen
2003**

Hogy köszönjem meg

Hogy köszönjem meg
azt a sok-sok szépet,
amit az esthajnal
fölfestett az égre,
ahogy édesanyám
fölkapott ölébe,
ahogy könnyeimet
csókjával törölte

Hogy köszönjem meg
azt a sok-sok szépet,
amit a kibomlott
csillagoknak kértem,
ahogy poros pusztán
délibábra leltem,
ahogy a nyárfáról
terád tekinthettem

Hogy köszönjem meg
azt a sok-sok szépet,
amit a napsugár
szerteszórt az égen,
ahogy velem jöttél
nyirkos őszi végen,
ahogy csókos ajkad
csillogott a fényben

Hogy köszönjem meg
azt a sok-sok szépet,
ahogy a holdvilág
az estébe lépett,
ahogy álmaimat
gyönyörben görgette,
ahogy csukott csendben
vágyaim ölelte

Hogy köszönjem meg
azt a sok-sok szépet,
ahogy a szeretet
duruzsolt a szélben,
ahogy sikongtam
pajzán nyári éjjel,
ahogy szerelembe
szálltam a reménnyel

Amikor a lányok

Amikor a lányok
hosszan süvegelnek,
arcomon pirulnak
a tovatűnt évek

Hiába szólítom
a hajdanvolt szépet,
csak mosolyom fut át
a csintalan égen

Az égi fák ágaira

Vágyaim már messze, messze tűntek,
éjszakáknak szárnyain repülnek,
az égi fáknek ágaira ülnek
és angyalokkal pásztortúzre néznek

Szőke fellegekről harmatot szednek,
csillagok közt a fényben fürödnek,
arcát csókolják az égi gyönyörnek
és csodálják csendjét a végtelennek

Ha majd harangszóra

Ha majd harangszóra
elcsitul szívem
és fölkapnak a
szűz szárnyú szelek,
az égi harsonák
bársony hangjába
buja éjszakák
dallamát viszem

Milyen sok szépség van

Pilisi barangolás

Milyen sok szépség van
e tündéri tájban,
hol szarvasok bögnék,
vadak nyargalásznak,
hol a napsugárban
nyári lobogás van
és madarak szállnak
hangos csobbanással

Milyen sok szépség van
e tündéri tájban,
hol a fürge gyíkok
kövek közt bujkálnak,
hol a bogarakkal
lángra gyúl a lámpa
és szárnyukon villan
fények milliárdja

Milyen sok szépség van
e tündéri tájban,
hol szerelem nyílik
tóparti virágban,
hol tengerszem fürdik
a kéklő habokban,
hol csókos csók úszik
égi csillagokban

Mikor a széllel beszélek

Mikor a széllel beszélek,
szárnyára teszem
a megfakult emléket,
hadd szálljon odafönt az égen
titkos társaként
a véges végtelennek

Az este csendessége

Szép az este csendessége,
a kandalló melegsége,
de szebb a hajnal ébredése,
a lángolásnak tiszta fénye

Hozzád simultak

Hozzád simultak
a hulló levelek,
ha megszakadtak
az öreg tölgyesek,
hozzád hajoltak
a sziklás hegyek,
tavaszi réten
az ácsorgó füvek,
hozzád lépkedtek
fájdalmas percek,
rózsák, dáliák,
illatos gyöngyszemek,
hozzád szaladtak,
ha fújtak a szelek,
ha tüskébe léptek
a játszó gyermekek

Te voltál a szent hely
a homoktengeren,
hol vallottak álmot,
szégyent, szerelmet,
hitvány árulást,
bűnös irigységet,
hol kisírták könnyüket
a sápadt öregek
és jajba öntötték
panaszos lelküket

Te voltál az élet
az évek felett,
ki álmában is
csak virágot szedett.
Te voltál a csend
a mennydörgés felett,
ki sötét éjszakából
hajnalt merített

Boldogságos újévet

Adjon már a jóisten
boldogságos újévet,
adjon tűzben meleget,
szilaj, szőke szeleket,
adjon élő gyöngyöket,
sólyomszárnynak kék eget,
adjon fényt a lelkeknek,
a sarjadó füveknek,
adjon csókot ezrével
szalmaszálú reménynek,
adjon áldott gyermeket,
az árváknak fekhelyet,
adjon gyászban kegyelmet,
márványkőből emléket,
adjon, adjon két kézzel
madárlátta szépséget

A szeretet hangját

A szeretet hangját
hiába kerested,
a röppenő szépet
hiába ölelted,
a kacagó hajnalt
hiába lengetted,
összeroskadt tested
keresztfára vitted

De mégse hiába,
mert szánva szerettek,
törékeny titkukról
csak veled csevegtek,
jóságod kelyhéből
egy világot vettek,
a csillagok földjén
angyalok követtek

Hajnali homályban

Hajnali homályban
száll a sóhajom,
a felkelő napfény
lassan rám csorog

Lágyan rezgő szélben
csend ül ajkamon,
századok futnak át
sápadt sorsomon

Lassú percek között
öreg nappalok,
szeplőtlen szépségük
csak nekem ragyog

Szép, tiszta arcod volt

Szép, tiszta arcod volt
és csillogó szemed,
olyan, mint a napban fürdő
pálmaligetek,
olyan, mint a harmatra hullt
fehér könnyecseppek,
mint a szeplőtlen
báránypellegek

Szép, tiszta arcod volt
és mélabús szemed,
olyan, mint a nyárba néző
hulló levelek,
olyan, mint felhők között a
szomjazó egek,
mint titkot hordó
tavaszi szelek

Szép, tiszta arcod volt
és bánatos szemed,
olyan, mint az égen úszó
árva fellegek,
olyan, mint a fátyolos fény
a kopár hegyen,
mint a félelem
a vihar felett

Ha csóktalan vággyal

Ha csóktalan vággyal
a titkot kergettem,
összetört gyönyörből
hullott mosolyt szedtem

Ha vitorlámba kértem
a lenge szellőket,
szárnyakon repültem
napfényes gyönyörben

Amikor még hosszan álmodoztam

Amikor még hosszan álmodoztam,
vágyaimba sóhajokat raktam,
csillagokból tiszta kristályt hoztam,
a hajnalból tiltott titkot loptam,
a szépséget az ölembe fogtam,
füvek hátán vígan kacérkodtam,
a szerelmet gyakran kóstolgattam,
csókjaiból édes mézet kaptam

Óh, te kedves, szép ifjúság

Óh, te kedves, szép ifjúság,
harmatverő virágníllás,
hogy röppentél bokrokon át,
ölelted a nap sugarát

Óh, te kedves, szép ifjúság,
tűzgolyóban forgó világ,
hogy lobogtál gyenge ágon,
varázst törtél szalmaszálon

Óh, te kedves, szép ifjúság,
gyönyört kérő csókos diák,
hogy szorongtál szűz karokban,
faltad ízét vágyaidnak

Óh, te kedves, szép ifjúság,
márványszívű sikoltozás,
hogy pöröltél poklokon át,
ostoroztad gyávák jaját

Óh, te kedves, szép ifjúság,
fészekrakó gólyamadár,
hogy szeretted a nyár hangját,
alkonyba hullt éjszakáját

Óh, te kedves, szép ifjúság,
múltba szálló álmodozás,
hogy maradtál halhatatlan,
fénylő ég a csillagoknak

Sűrű harangszóra

Sűrű harangszóra
megkondul szívem,
kábultan fekszem
tömjén füst felett

Hulló árnyék borul
kidőlt kínomra,
borzong az este
a sötét katlanban

Mécsesek lángjából
könnyek csüngenek,
megunt perceim
némán repülnek

De jó lenne úgy örülni

De jó lenne úgy örülni,
hogy ne kelljen elpirulni,
túrni, csalni, hajbókolni,
sunnyiságból koktélt rázni

De jó lenne úgy örülni,
hogy ne kelljen szégyent szedni,
meztelenül jégre menni,
bús hitünket vasra verni

De jó lenne úgy örülni,
hogy ne kelljen vakon nézni,
árva fűszálként pörölni,
hajlott ágat leszaggatni

De jó lenne úgy örülni,
hogy ne kelljen sárba lépni,
poros porban ringatózni,
ócska gyönyört ölbe kapni

De jó lenne úgy örülni,
hogy ne kelljen bögve bújni,
ágyak tüzét kioltani,
szárnyatlanul elsuhanni

De jó lenne úgy örülni,
hogy ne kelljen sorsot vetni,
kövek hátán kifeszülni,
a kereszttel égbe menni

Rám hullott a tavasz

Rám hullott a tavasz
hervadt éjszakámon
s fölzengett a dal
hajnal hasadáskor

De kihunyt csillaga
a felkelő napnak
s csend borult fájón
fájó fájdalomra

A hűség markában
porszemként maradtam
és sirattam hangját
a lélekharangnak

Esti könyörgés

Tudom, álomkép
kacsint csak nekem
s hiába zárom
imára kezem,
hiába könyörgök
töretlen hitet,
vágyaim fölé
szeplőtlen eget

Hiába kérek
buja berkeket,
tova lebbenő
szelíd lelkeket,
hiába várok
hamvas csókokat,
szerelmet gyújtó
rózsa csokrokat

Hiába szórok
tiszta harmatot,
sátán porából
fénylő csillagot,
hiába írok
szentelt szavakat,
toronyban zengő
fájó dalokat

Hiába sírok,
a nyár elveszett
és fagyos földön
zsongás nem terem,
hiába röpködnek
rémült emlékek,
szélben kavargó
józú szépségek

Tudom, a messzeség
kacsint már nekem
s hiába zárom
imára kezem,
a léhaságom
rágja testemet
és néma csendben
hulló köd keres

Így óhajomra
az is kegyelem,
ha sötétségből
hajnalfény dereng,
ha jégcsapokból
tavasz integet,
ha szökött szellő
mosolyt ereget

Átvirrasztott fájdalomamat

Átvirrasztott fájdalomamat
poklok szorongatják,
ha nem lennél könnyeimben
talán fel is adnám

Nem szedném a lázas csókot
hulló nap ajkáról,
inkább tavaszt festegetnék
mennyei fűzfáról

Csak a kócos csend

Csak a kócos csend
tollászkodik fent,
nincs már itt senki,
akit szerettem

Fogadj hát örökbe,
ölelő kezedbe,
legyél te fölöttem
kicsorbult örömben

Amikor a messzeségbe nézek

Amikor a messzeségbe nézek,
volt fényét keresem
a szétporlott időnek

Amikor a szemed fényét nézem,
vágóját csodálom
a tékozló időnek

Vagy te vagy jó hozzám

Vagy te vagy jó hozzám
vagy ég a csillaghoz,
hogymég ringatózunk
lecsüngő alkonyon

Nem tudok nélküled

Nem tudok nélküled
fűszálon ébredni,
halkszavú hajnalban
virágokat szedni

Nem tudok nélküled
lelkemben megnyílni,
vérvörös égbolton
fehér fényben szállni

Nem tudok nélküled
szent tüzet csiholni,
jeges ragyogásban
csókjaidra várni

Nem tudok nélküled
szüntelen ölelni,
szétszórt emlékekből
örök vágyat szőni

Nem tudok nélküled
őszintén zokogni,
fojtó fájdalommal
napfényre forogni

Nem tudok nélküled
sorsommal birkózni,
izmok görcseiből
csillagokat kötni

Nem tudok nélküled
nyárestékben hinni,
tölgyfák ágairól
zöld levelet szedni

Nem tudok, nem tudok
ábrándok közt élni,
fenyvesek illatát
nélküled szeretni

Egyszer talán még

Egyszer talán még
azt is megérem,
hogy szivárványt húznak
fölöttem az égen

A tavasz záport önt
a kérges szívekre
s az öröm lángot gyújt
az árva lelkekben

A didergő fákról
friss virágot szednek,
sárga kalászosok
gyöngycsókot teremnek

A sötét szellemek
napfényben fürödnek,
szelíd szavak szárnyán
reménnyel repülnek

Egyszer talán még
azt is megérem,
hogy ajkamon csüngnek
az eltűnt szépségek

A vágy

A tűzszemű vágy
hangtalan száll,
mint a lenge álom
és csókja hull
hallhatatlanul
mint fény a lángról

Az elárvult vágy
csapongva száll
mint a lomha álom
és könnye hull
hajthatatlanul
mint az ősz a fáról

Szeretem tűnődő arcodat

Szeretem tűnődő arcodat,
hűséget ölelő karodat,
szeretem mosolygós ajkadat,
kéjekben fürösztött álmodat,
szeretem csevegő szavadat,
szerte áradó jószágodat,
szeretem esti dalaidat,
hajadba bújó csillagokat,
szeretem a hajnalodat,
lassan ébredő csókjaidat,
szeretem csendes napjaidat,
szerelmet hordó illatodat

Hiába hullajtod

Hiába hullajtod
a kínok könnyeit,
fested fel az égre
az álmok álmait,
veted a mélységbe
a gyönyör gyöngyeit,
ha nem markolod meg
a bátrak pajzsait,
ha nem öntöd fényre
elfojtott vágyaid,
ha nem kárhoztatod
bűnbe hullt csókjaid

Maradj meg reménynek

Maradj meg reménynek,
cseppek tengerének,
rőzse illatában
rám szálló estének

Maradj forgó szélben
hűség erdejében,
kérges, öreg fámnak
szikár tenyerében

Maradj dermedt csendben
álmok kergetője,
szomjazó fűszálként
csókom szeretője

Maradj szőke égen
tavasz mennydörgése,
kihunyt csillagomnak
tüzes szemfedője

Maradj meg kedvemnek,
szikrázó örömnak,
maradj távoli fény
gyöngyszemű időnek

Elfáradt az idő

Elfáradt az idő,
kihunytak a fények,
emlékedre borult
lomha nyári este

Kíváncsi könnycseppek
magukhoz öleltek
és hófehér csendben
messzi földre vittek

Az ablakom előtt

Az ablakom előtt
fehér pelyhek hullnak
és az öreg fákon
csillognak, ragyognak

Ám a fénylő napban
szépséges halál van
és az öreg fákon
már könnyeznek, sírnak

Könyveim lapjáról

Könyveim lapjáról
messze múlt üzen,
hervadt rózsaszálban
még a nyár sziszeg

Ha öreg estéken
holdfényt keresek,
a rózsa illatát
mindig felszedem

Hiába futottam

Hiába futottam,
szegénynek maradtam,
sorsomat faragtam,
kőkemény agyagban

Hiába faragtam,
sorstalan maradtam,
múltamat tapostam
kiszáradt avarban

Esténként jössz hozzám

Esténként jössz hozzám,
mint a sápadt álom,
kezemet szorítod
kicsorbult fűszálon

Hosszasan hallgatod
kusza sikoltásom,
a vágyak romjain
fájó borzongásom

Nézed a szememben
a fekete mámort,
vergődő időben
rámboruló fátyolt

A kihunyt parázson
fáradt csóкод várom,
puha illatok közt
csak terád vigyázok

Esténként jössz hozzám,
mint a sápadt álom,
a holdfénybe viszel
letarolt fűszálon

Búcsút veszek

Búcsút veszek
suttogó sorsomtól,
kihalt messzeségbe
süllyedő csillagtól

Búcsút veszek
vértől és vádaktól,
vetkőző homályban
röpködő titkoktól

Búcsút veszek
záporok zajától,
lelkemben dübörgő
versek ritmusától

Búcsút veszek
öreg pajtásoktól,
pillangók szárnyától,
rózsák illatától

Búcsút veszek
ölelő karodtól,
szemed tükrén úszó
ezüst csillogástól

Búcsút veszek
csendtől és csodától,
esti holdvilágban
zokogó harangtól

Ezeregyféle jajban

Ezeregyféle jajban,
ócska nyomorban, bajban,
áment hiába mondtam,
csak fagyöngynek maradtam,
amit hajdan felraktam,
tompá csendben hallgatnak

Ezeregyféle jajban,
ócska nyomorban, bajban,
elém borult a múltam
és titokban sem tudtam,
hányszor hittem álmomban
meggyalázott csókokban

Ezeregyféle jajban,
ócska nyomorban, bajban,
vasban vergődő lázban
a vérmezőkön jártam
és roncsok között háltam
az összerogyott vágyban

Ezeregyféle jajban,
ócska nyomorban, bajban,
hosszan virrasztó gyászban
csapzott gyönyörre vártam
s fénylő eget láttam
ahogy öledbe szálltam

A sárga arany

Buja álmát kipányvázza,
húsába gyávaság harap,
de markában van
a sárga arany

Dús kalászból ostort farag
és vágya csak hitvány harag,
de markában van
a sárga arany

Süpped a rothadt avarban,
felbukik arctalan arca,
de markában van
a sárga arany

Kacajt szór zokogó jajra,
elpirul jéghideg ajka,
de markában van
a sárga arany

Hontalan lelkét eladja,
vakságát a füstre rakja,
de markában van
a sárga arany

Csillagokra szálltunk

Csillagokra szálltunk
sötét éjszakában,
bársonyt teregettünk
bolygók bíborában

Virágport hintettünk
mélabús fejfákra
és csókot görgettünk
sűrű villanásban

Ölelgettük egymást
csöndes bujaságban
és lebettünk lágyan
halvány holdvilágban

Nem tudom, hogy hol kötöttünk

Nem tudom, hogy hol kötöttünk
májusfát az égre,
mért raktunk a fellegekre
tündérszép meséket

Nem tudom, hogy mért reszkettünk
a meztelen télben,
mért nem fogtunk napsugarat
világtalan fényben

Nem tudom, hogy mért nem szálltunk
csókos nyári éjjel,
mért bújtunk a szajhaságba
a zsenge reménnyel

Nem tudom, hogy hogy maradtunk
letört száraz ágon,
önfeledten hogy kacagtunk
tépett sóhajtáson

Szólj, ha tudsz

Szólj, ha tudsz, ha mersz,
ha sűrű könnyben látod
a véres felhőket

Szólj, ha tudsz, ha mersz,
ha szerelmet szentelnek
az elkurvult szüzek,
ha láncra kötve lázong
a fájó félelem

Szólj, ha tudsz, ha mersz,
ha kidőlt fák ölében
szüntelen temetnek,
ha hörgő roncsokat ver
a fölszagotott csend

Szólj, ha tudsz, ha mersz,
ha kígyónyálban kúszik
a csepűrágó rend

Hiába futottam

Hiába futottam,
szegénynek maradtam,
sorsomat faragtam,
kőkemény agyagban

Hiába faragtam,
sorstalan maradtam,
múltamat tapostam
kiszáradt avarban

Esténként jössz hozzám

Esténként jössz hozzám,
mint a sápadt álom,
kezemet szorítod
kicsorbult fűszálon

Hosszasan hallgatod
kusza sikoltásom,
a vágyak romjain
fájó borzongásom

Fáradt sorsú népek

Fáradt sorsú, hánykolódó népek,
szárnyaló szerelmet
álmukban remélnek

Emlékükből vasbilincset vernek,
homályos vágyakkal
szürke ködbe vesznek

Hitvány hitből indulatot mernek,
hosszannát kiáltva
habzsolva csörtetnek

Hajszolt halállal fájdalmat szednek,
hulló napsugarat
pompával temetnek,

Nem látják a fent gomolygó füstben,
hogy vérző erükön
vértelenek ülnek

Szikkadt fűszálakon

Szikkadt fűszálakon
a sivárság remeg,
meztelen bánat ül
a kopár föld felett

Ökörnyál tekereg
a félénk fellegen,
égi fájdalom jár
a kihalt tengeren

Némaság dorombol
a sebzett sebeken,
szomjas nyár kesereg
a kisírt könnyeken

Számolgom az éveket

Számolgom az éveket,
rakom füstbe, fénybe,
de itt is, ott is jó néhány
elveszett örökre

Hangtalanul elsuhantak
kontyos nyári éjjel
vagy a villámokkal égtek
dühös forgószélben

Számolgom az éveket
és csak azt remélem,
hogy az égi csillagoknak
örök lesz a fénye

Vak századok fölött

Vak századok fölött
kavarog a köd,
gyökerek ereit
kihányja a föld

*

A kocsmai sárban
összetört világ van,
emberek vergődnek
csúfos gyalázatban

Minden megváltozott

A rám hajló ég alatt
minden megváltozott,
néha már magamnak is
idegen vagyok

*

A tarló tövisén
lábujhegyen járok,
a lehullott nyarat
sehol sem találok

Hajnali hajnalon

Sokszor eltűnődöm
hajnali hajnalon,
megkonduló csendben
az öreg pamlagon,
mért lóg a fájdalom
a felkelő napon

Mért keresünk mindig
búságos bánatot,
lelkünk bíborában
maroknyi haragot

Mért kötjük kötélre
a gerle galambot,
mért zárjuk toronyba
a déli harangszót

Miért töröljük le
a harmatos harmatot
és veszünk ajkunkra
sorvadó dallamot

Miért vetünk gáncsot
hajnali álomnak,
csodákat csiholó
repülő szárnyaknak,
mikor a világban
ezernyi szépség van

Nincsen már illata

Nincsen már illata
az öregedő nyárnak,
ősz szelet várnak
az összebújt árnyak

Hiába kacsingat
a szökött hervadás,
kiszáradt csókot szór
a vörös napsugár

Hosszan merengek

Hosszan merengek
vaksi éjszakán,
fáradt fényeit
mikor önti rám

Mikor lesz hangtalan
mélységes sóhajom,
semmiben lebegő
halovány hajnalom

Mikor ül arcomra
kifeszült kacajom
és veszi irgalmát
a csókos szájalom

Mikor száll a mennybe
szerető angyalom,
hagyja titkaimat
megfagyott ajkamon

Mikor ejt könnyeket
a szelíd ragyogás
és viszi lelkeimet
a jégmezőkön át

Hosszan merengek
vaksi éjszakán,
fáradt fényeit
mikor önti rám

Ökörszem

Ökörszem
és esti csend,
fent lebeg
a fellegen

Sötétség

Sötétség
és éjszaka,
lámpa gyúl
a csillagban

Pitypang csüng

Pitypang csüng
a hajnalban,
fény csillog
a harmatban

Madárfütyty

Madárfütyty
a bokorban,
mosoly van
a tavaszban

Borzong a csend

Borzong a csend,
dermed az ég alja,
kopasz fára hull
a hervadó hajnal

Sóhajt a csend

Sóhajt a csend,
lángol az ég alja,
zsenge lombra hull
a hempergő hajnal

Összetört árnyék vagy

Összetört árnyék vagy
a kiszáradt csókban,
mint csúfos csalfaság
a lopott titokban

Ha csókot is adnak

Ha csókot is adnak
tüzes ajkadért,
lelkedet ne add el
soha semmiért

Írtam dalt a szerelemről

Írtam dalt a szerelemről,
lepkeszárnyú szépségekről,
égről, földről, örömekről,
a vasba vert végzetemről

Írtam, kitől éltem kaptam,
kivel messze szárnyalhattam,
aki arcom simogatta,
kinek csókját isten adta

Írtam szemed sírásáról,
ajkad fehér illatáról,
kéjéről, bűnről és reményről,
lelked bolyongó ízéről

Írtam fényről, sötétségről,
álmokról és rettegésről,
megunt csókról és gyönyörről,
szerte hullott szenvedélyről

Írtam tavaszról és ősziről,
csendről, fákról, égzengésről,
írtam fáradt emlékekről,
percemberek perceiről

Írtam béna zsarnokokról,
bátortalan bitangokról,
máról, múltról és holnapról,
elkárhozott szajhaságról

Írtam mindazt, amit mondtak,
amit bajból kibogoztam,
tűzről, ködről, öregekről,
a vergődő keselyűkről

Írtam, írtam, ahogy tudtam,
szegénységem nem titkoltam
és ha nagy zajt nem is csaptam,
önmagamhoz hű maradtam

Tartalomjegyzék

Hogy köszönjem meg
Amikor a lányok
Az égi fák ágaira
Ha majd harangszóra
Milyen sok szépség van
Mikor a széllel beszélek
Az este csendessége
Hozzád simultak
Boldogságos újévet
A szeretet hangját
Hajnali homályban
Szép, tiszta arcod volt
Ha csóktalan vággyal
Amikor még hosszan álmodoztam
Óh, te kedves, szép ifjúság
Sűrű harangszóra
De jó lenne úgy örülni
Rám hullott a tavasz
Esti könnyörgés
Átvirrasztott fájdalmamat
Csak a kócos csend
Amikor a messzeségbe nézek
Vagy te vagy jó hozzám
Nem tudok nélküled
Egyszer talán még
A vágy
Szeretem tűnődő arcodat
Hiába hullajtod

Maradj meg reménynek
Elfáradt az idő
Az ablakom előtt
Könyveim lapjáról
Hiába futottam
Esténként jössz hozzám
Búcsút veszek
Ezeregyféle jajban
A sárga arany
Csillagokra szálltunk
Nem tudom, hogy hol kötöttünk
Szólj, ha tudsz
Fáradt sorsú népek
Szikkadt fűszálakon
Számolgom az éveket
Vak századok fölött
Minden megváltozott
Hajnali hajnalon
Nincsen már illata
Hosszan merengek
Ökörszem
Sötétség
Pitypang csüng
Madárfütty
Borzong a csend
Sóhajt a csend
Összetört árnyék vagy
Ha csókot is adnak
Írtam dalt a szerelemről

**EDDIG MEGJELENT
VERSESKÖTETEK**

Miért mondd?

Debrecen, 2000

Kigombolnám fázós szívem

Debrecen, 2001

Fecsegő vízparton

Debrecen, 2002

Szépséges fatornyok

Debrecen, 2002

A csillagparipák

Debrecen, 2002

A meghajszolt szerelemben

Debrecen, 2003

Esti könyörgés

Debrecen, 2003